

Pòrtic

Vint-i-cinc anys no passen de pressa, no passen de pressa per a aquells que tenen la feixuga tasca de tirar endavant una empresa científica, malgrat que la periodicitat, en alguns casos, fa la sensació que els anys s'encavalquen amb celeritat. Quan es mira, però, amb la perspectiva d'un quart de centúria, la realitat es fa ben palesa: els anys no han passat debades i la feina ben feta resta.

Pot resultar potser estrany que qui va estar a l'origen d'una revista en faci ara un balanç positiu. Ho pot justificar el fet que hagi considerat, des de l'inici, que FAVENTIA ha de ser una obra col·lectiva, que ha estat continuada amb esforç, i fins i tot sacrifici, per aquells que foren ja presents en el moment de la fundació i per d'altres que s'hi van incorporar posteriorment amb entusiasme. La revista ha estat, com es va pretendre des del moment de néixer, l'òrgan de difusió del grup de classicistes a la Universitat Autònoma de Barcelona. Ha estat també un fòrum on s'han pogut trobar tots els estudiosos de ciències de l'antiguitat i de la seva pervivència i influència.

Resulta emocionant, per a aquells que van viure el moment carregat d'esperances de l'aparició del primer número, veure, ara, la revista consolidada i amb un prestigi ja sedimentat. Particularment, per a qui signa aquestes ratlles, la revista ha significat i significa encara molt: d'una banda, representa una esperança de joventut reeixida; d'altra banda, un lligam d'amistat i companyonia amb els que l'han continuada i la fan encara avui possible. Un agraïment en majúscules és el sentiment que de primer vull expressar a tots aquells que, des de les diverses vicissituds del Departament de la UAB, des del consell de redacció i des de les mateixes pàgines de FAVENTIA, han fet que sigui el que avui és i que espero que pugui continuar sent durant molts anys.

L'auguri que representa el nom FAVENTIA, portat també per la Barcino romana, ha de continuar estenent les ales de la seva protecció sobre aquesta empresa en moments que no sempre són fàcils per als estudis clàssics i humanístics.

Amb aquest desig expressat de tot cor vull tancar aquestes paraules d'introducció, que antecedeixen la revista, com ho vaig fer ara fa vint-i-cinc anys en el primer número.

Ad multos annos!